

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

3. Quomodo Iohannes Caluinus quendam Bruleum Ostumensem, promiſſis vitæ ſubſidijs induxerit, vt mortuum ſe ſimularet, qui tandem cum ex composito per Caluinum reſuſcitandus eſſet, diuina vltione ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

cerneret, vocauit vnū episcoporum suo-
 rum, dixitque secretus ad eum: Quamobrem
 nos, vt isti qui se Christianos dicūt, non osten-
 dent signa in populos secundum fidem vestrā?
 Respondit ei Episcopus: Sæpius ego cæcis lumen
 edidi, & surdis auditum, nunc autem hæc
 vultum facere, quæ dicis. Et vocato ad se vno
 hæreticis, clanculo ait ad eum, Accipe qua-
 draginta aureos, & clausis oculis reside in lo-
 co, vnde nobis est transitus, & prætereunte me-
 rum rege, exclama in virtute, vt perditum lu-
 men mea tibi credulitate restituam. Cumque
 hæc accepta pecunia fecisset, quod fuerat im-
 peccatum, procedit nouus Cirola regis ad dex-
 teram, conspatus hæreticorum caterua, ex-
 clamat & iste cæcatus pecunia, vt fide episco-
 pi reciperet oculos suos. At iste cum non mi-
 nima arrogantia imponēs manus super ocu-
 los eius, ait. Secundum fidem meam fiat tibi.
 Hæc eo dicente, ita oblerati sunt oculi homi-
 nis cum dolore, vt non solum visum perderet,
 verum etiam dolum, quem auaritia impellen-
 te fixerat, publicaret.

Et vita Ioannis Caluini cap. 13. per Hieronymum Bol-
 secum, medicum Lugdunensem conscripta. Quo-
 modo Ioannes Caluinus quædam in Bruleū Ostunensem
 promissis viæ subsidis induxerit, vt mortuū se si-
 mularet, qui tandē cum ex cōposito per Caluinū re-
 suscitatus esset, diuina vltione percussus, verè mor-
 tuus apparuit. Idē testatur Laur. Sur. in cōmentariis
 Chre-

*Chronica. Memini & ego me adolefcent, hinc de
re ad patrem meum Mattheum Bredenburgium
litteras à viris grauisimis datas.*

CAP. III.

Brulleus Ostuno Geneuam vigentis illi
religionis studiosus demigrat, & cum in-
ops esset, atque pauper, vterque ipse & vxor,
Caluini gratiam aucupabantur, vt ei commen-
dati peculij pauperum, cuius ipse loculos ge-
stabat, elemosynarumque fierent participes.
Eis Caluinus vitæ subsidia benigne poscebat,
tur, aliisque in rebus se adiuturum promittit,
si ipsi contra, suam operam sibi non negant,
ad rem quãdam, quam per eos fieri vellet, sed
opus esse fide & magna taciturnitate. Vnde
sim autē illi ad hoc, quod iubere vellet, prom-
ptos se offerunt. Et quemadmodum à Calui-
no edoctus, instructusq; fuerat miser hic Brul-
leus, morbum simulat, & se in lectum abiecit.
Ministri pro concione populo commendant,
vt precibus iuuarent, elemosynis pauperum
succurrerent. Non diu post personam mortuum
induit, & quidem mortuum se simulat. Hinc
Caluinus clā admonitus, quasi tamē omnium
rerum igitarus, deambulatum prodit, sed com-
mitatus pro more suo magna caterua amico-
rum, qui ipsi singulariter cōiuncti, & summe
intimi essent, sine quibus vix pedum domo
efferebat. Postquam autem cō ventum esset,
vbi clamores & ciulatus vxoris, que miseram
& do

de solatam aliquam mulierem egregie ex-
mebat, exaudiret, quidnam hoc esset scisci-
mas, domum ingreditur, ubi in genua ipse, &
in qua cetera prouoluitur, precibusque alta
voce profusis, Deum obtestatur, potentiam
tam ut declarare, & mortuo huic vitam re-
cipere, gloriamque suam sic vniuerso popu-
lo declarare vellet, simulque manifestum fa-
cere, se Calvinum peculiarem sibi que gratum
hominem esse, & se ad Euangelij sui ministeriū,
seclēsticā reformationem, singulariter & verē
vocatum. Post quas preces ad mortuū appro-
pinquar, & miseri hominis manu apprehensa,
in Dei & filij eius Domini nostri Iesu Christi
nomine imperat, ut se erigeret. Deique sic gra-
tiam manifestam faceret. Repetit iterum sā-
piusque eosdem sermones voce etiam altius
elata. Quid sit? neque audit, neque loquitur,
neque se commouet mortuus: iusto enim iu-
dicio, qui fucos mendaciaque detestatur, is,
qui se mortuum simulabat, verē esse mortuus
repperit est: & vxor, quicquid eum agitare,
quomodocunque eum impelleret, neque vo-
cem extorquere, neque ut se commoueret, ef-
ficere potuit, sed totus frigebar, rigebar totus.
Quo animaduerso plorare, vlulatus serio ede-
re, & ex animo cepit vxor, & in Calvinum
inuaēta, impostorem eum, sicarium, latronē,
qui matrem interemisset, appellans, ex ordi-
ne rem, quomodo erat gesta, elata, atq; voce
expo-

718 COLLATION. SACRAR,
exposuit. Quæ cum neque admonitionibus
yllis permoueri, neque minis satis terretur pol-
set, vt taceret, Calvinus apud maritum mor-
tuum ea relicta, illinc se subduxit, in vulgus
spargens mœrore mariti obitu delirantem, adeo-
que excusandam, & hoc illi indulgendum esse.
Certum hoc est conuentum cum ea deinde,
vrbe vt excederet, & est ipsa Ostunum reuer-
sa, nupsitque postea ministro, quem Couillardus
vocabant.

D. *Wilhelmus Lindanus Dialogo 3 sui Dablanii*
ca. 1. & Alanus Copus Dialogo 6 cap. 29. De qu-
dam concionatore Euangelico in Polonia, qui
stipendio quendam Mattheum nomine inclamantem, vt
mortuum simularet, quem concionator volens per-
fictum miraculum excitare, mortuum iuuenit.

CAP. 17.

VERUM vt vt sese habeat illud celebratum
toto orbe Caluini miraculum, hoc tibi
pro vero affirmo, haud ita pridem in Polonia
non longè à Cracouia pago Bietlizaec, anno
Domini 1558. vt habet *Alanus Copus* quidam
fuisse tentatum simile, vti doctissimus vir
Franciscus Turrianus lib. 1. dogmat. Chastit.
verbi Dei recenset.

Concionator enim sui Euāgelij gratia con-
firmandi quendam Mattheum certo conda-
xit stipendio, qui sese mortuum simularet, at-
que ad clamantis vocem ceu mortuus reclu-
geret. Illum fereto inclusum ad templum de-
ducit